שבת "ויקהל-פקודי" - פרשת המוצש - תשע"ו - היסה

בשבת הלו מתוודה ס'ום של כמה תנ"ס:
- ויקהל ופקודי הן 2 הפרשיות האחרונות של ספר שמות.
- שבת זו היא השבת האחרונה של מוצש השמחה, מוצש אחר
- בשבת לו, קוראים את פרשת המוצש, האחרונה של 4 הפרשיות המיוחדות הנקראות במוצש לו.

בתור כך, ולם בהקשר לתוכן פרשיות ויקהל-פקודי, מצאים לדרוך תשבון. כשם שמשה צדק תשבון עד המוצרים והתרומות שהתנו בני ישראל למלאכת המשכן, אם טוב לנו לעשות תשבון נפש בשבת לזה של ג"נו כתור "הוצים בכלל" ו"הוצים שלהם בפרט" בקודש בפרט.

פרשת "ויקהל" נפתחת באזהרה לשמור את השבת:
"שבת ימים ... כ"ום תי שבת" (לה, ב-ג)
ואם בפרשה הקודמת פרשת כי-תשא" נאמר:
"ושמרו בני ישראל את השבת" - פסוקים שוזר מצינו אותם במצוינו כל שבת בשבתו.
למה ה' כל-כך חשוב להדגיש את דבר השבת בכל מסכת פרשיות אלה: העוסקות במלאכת המשכן?

אולי נמצא את התשובה בהמשך אותם הפסוקים:
"ושמרו בני ישראל את השבת ... בינ ובין בני ישראל אות הוא לעולם ---"

השבת הוא למעשה תעודת הזהות של עם ישראל.

אומר הרמב"ם בהלכות שבת:

"השבת והמועד כוכבים ומזלות כל אחת משניהן שקולה כנגד שאר כל המצוות התורה.

וה'שבת היא האות שבין הקב"ה ובינינו לעולם.

לפיכך כל העובר על שאר המצוות הרי הוא כבועל כל התורה, אבל המחלל שבת בפרהסיא הרי הוא כמעבד עבודה זרה.

ושניהם כמעבד כוכבים ומזלות לכל דבריהם."

ובהמשך מ"מ ממשיל את דברי הרמב"ם כך:

שמ' קל"ג – קל"ד

השבת היא מעמד מיוחד שלנו

ובדיוק כמו המועד, שגם שמו של מועד אומר לנו גם מבשרת על פתיחתו של מועד הגאולה, מועד ניסן, וגם חג הגאולה, חג הפסח, בהה ואומרת לנו שיש לנו תפקיד גדול.

"המועד הינה לכם היום הגדשם דאשון הוא לכם למועד השנה"

עם ישראל אמור היו למיות בקרב העמים ועם העולם. אך גם אין אנו שומרים את האות המיוחדת הנתנה בין הקב"ה לבינינו, אלו, לא נהיה עם בעולם אלא חולת בתוך העולם.

לכן שמחר לעבוד מצוות אחרות אך הם אינם ניתנים בשבת הבנ'מית שלנו. נתנו אות אמיתי עמנו עם רשע' ישראל – אשמח רשע'ם, אך עדיין ישראל. לא כן כשר אנחנו מחללים את השבת.

ו"ק ה – תשע"ו – הכשה

שם ישכול ב"מ טלה נמצאו בשומר דרכים. מצא מציון הבא"דור ושולחם הרבה שאלות באשר המשך הדרך שלנו.
אינני מבחין בציבור שישאל את השאלה המתבקשת.
בקאמן הוא כן תשמ"ב – ואת הבעיה הללו דרכים למפץ פתרון בשבילו. אך זהם רק בשבילו בקאמן, לנו דרכים להיות כאן באולם בכלל.
הרבה יהודים הבאים שם רואים והמבין יבין.

הגיעה השעה לשאול מה אנחנו עושים כאן?
מה אנחנו רוצים להגיע?
איך נוכל לגייס את כולם בכדי שיכיר במציאות המשתנה ושיתמו למשימות?

עי"ז, השאלה היא לנו למה לעשות עם אלה שאינם שותפים איתנו בערכים המשותפים, כי אם ברם המקרנו מהם הערכים הללו, איך נוכל לדעת מי שותף ומי לא?

אם ננתח לשאול את השאלות כולן – ואז עונה טוב לשאול שאלות – קרוב ובאו לידי הסדר – ונתפוס את ההשונות, אנו נכיר שיב בתלונות הנהנות שלנו – שמירת הלשון – ⇐
ושיתגים בביה תפילה, עולותיהם ובתיהם לרצון על מזבחי,
כי ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים =

"עשה למען שמך, כבי"ו.

שבת שלום.
ותודש השאלה שמח.